

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.369/2025/9.
A felperes:	felperes felperes címe)
Az alperes:	Nemzeti Adó- és Vámhivatal (1054 Budapest, Széchenyi u. 2.)
Az alperes képviselője:	dr. Juhász Judit kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonnnyal összefüggő közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (27. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 34.K.700.234/2024/26. számú ítélete

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150.000 (százötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes helység1 Adó- és Vámigazgatóságának osztály1 1. szervezeti egységénél adó- és vámhatósági szolgálati jogviszonyban főosztályvezető-helyettesi munkakört töltött be.

[2] A felperes a helység2i Büntetés-végrehajtási Intézetben (a továbbiakban: BV intézet) fogvatartott barátja (név1) érdekében, magánszemélyként több beadványt nyújtott be a BV intézet és a helység2i Törvényszék vezetőihez címezve 2022. május és szeptember között; kérelemmel és panasszal a törvényszékhez négy-, a BV szerv felé tizenegy alkalommal élt. Beadványaiban az érintett közhatalmi szerveket negatív jelzőkkel, sértő kifejezésekkel minősítette, nyomásgyakorlásként velük szemben több jogkövetkezményt, így feljelentést, valamint felettes szervhez (ügyészség) fordulást is kilátásba helyezett. A törvényszéknek címzett e-mailek közül 2022. augusztus 12-én a törvényszék válaszádat sérelmezve előadta: „Ha nem indokol, mert pofátlan hatalmi arrogancia jellemzi vagy még valószínűbb, hogy képtelen érdemben indokolni, akkor viszont kuss van, érti! Akkor lehet ugatni, ha van mire, ha nincs akkor kuss!!!! Ennyi!!!”. A 2022. szeptember 6-i e-mailben „(...) én viszont nem fogom annyiban hagyni aljas, törvénytörő és ezzel bűncselekményeket is megvalósító tevékenységüket”. Ehhez hasonlóan a BV intézethez címzett panaszában 2022. június 3-án: „Utólagosan ne hazudhassa azt, hogy a panaszt megválaszolta és azt az érintett elfogadta, ellene további panasszal nem élt. Egyetlen reménye van, hogy megszabaduljon ettől az üggyől többek között, ha név1 rövidesen szabad lesz”; 2022.06.12-én: „Előre szeretném bocsátani, hogy a szokásos egymondatos, semmitmondó válaszaik befejezhetik, hiszen egészen biztosan nem fogom azt elfogadni!!!”; 2022.06.28-án: „(...)kijelenthetően szánalmasan ócska szakmai teljesítményük bizonyító katasztrofális visszaesési statisztikáik? Mielőtt okoskodna egyet, máttól naponta fogok írni, ne felejtse el azt a folyamatos aljasságot, amit ön és senkiházi bűntársai név1 sérelmére elkövetnek”.

[3] Az alperes főosztály1 (BFO) a helység1 AVIG igazgatóját 2022. szeptemberében személyesen, majd írásban is tájékoztatta a BV parancsnokhoz és a törvényszék elnökéhez címzett felperesi beadványokról, és kérte azok áttekintését, valamint a munkáltatói jogkör gyakorlója által szükségesnek tartott intézkedések megtételét.

[4] A felperessel 2022. október 3-án folytatott megbeszélgetés során személy1 igazgató szóban nyomatékosan felhívta a figyelmét, hogy vele, mint a NAV személyi állományába tartozó foglalkoztatottal szemben alapvető elvárás a hivatásetikai és magatartási normák magánéletben való betartása, amit a különböző hivatalos szervekkel magánszemélyként folytatott levelezés során is szem előtt kell tartania. Tájékoztatta, hogy a BFO által megküldött felperesi beadványok nyelvezete, stílusa és több esetben azok konkrét tartalma is a hivatásetikai elvekkkel ellentétes, egy vezető részéről pedig különösen elfogadhatatlan. Erre tekintettel kérte, hogy a jövőben a hasonló hangnemű beadványok benyújtásától tartózkodjon, az ügyben érintett személy érdekeinek védelmében való közvetlen és tevőleges közreműködést lehetőség szerint mellőzze.

[5] Az igazgató 2023 márciusi távozása okán az igazgatói feladatokat ellátó személy2 igazgatóhelyettest telefonon tájékoztatták, hogy a felperes magánszemély minőségében ismételten a korábbiakhoz hasonló aggályos beadványokat nyújtott be, amelyek a helység2i Törvényszék elnöke által 2023. március 28-án elektronikus levélben megküldésre kerültek. A törvényszéken kívül az Alkotmánybíróság vezetőjéhez, az Alapvető Jogok Biztosához, az

Igazságügyi Miniszterhez, a Kúria, az OBH és különböző bírósági és ügyészségi szervek vezetőihez címzett további beadványait is megküldte. Újabb leveleiben a megjelölt közhatalmi szerveket súlyos bűncselekmény elkövetésével, a magyar igazságszolgáltatási rendszer szereplőit, annak tagjait egységes bünszervezetben elkövetett bűncselekmények elkövetésével vádolta. A 2023. március 28-án írt beadványában a válaszadozás elmaradása esetére kilátásba helyezte, hogy 2023. április 5-én tájékoztatást fog küldeni az Európai Unió szervek vezetőinek, valamint levelében felsorolt külföldi államok vezetőinek és egyéb szervezeteknek is. Az alperes igazgatója 2023. április 5-én ismételt szóban és szám6 iktatószámú iratában írásban is felhívta a felperes figyelmét a Nemzeti Adó- és Vámhivatal személyi állományának jogállásáról szóló 2020. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: NAV Szj. tv.) 4. § (1) és (2) bekezdéseiben megfogalmazott hivatásetikai elvekre, a 8. § (1) bekezdésében meghatározott általános magatartási követelményekre, a 89. § (2) bekezdésében szereplő általános összeférhetetlenségi szabályok alapján arra is, hogy nem folytathat olyan tevékenységet és nem tanúsíthat olyan magatartást, amely a közszolgálatához méltatlan, amely a felperes pártatlan, befolyástól mentes tevékenységét, illetve a NAV tekintélyét veszélyeztetné. Tájékoztatta a NAV Szj.tv. 196. § (1) bekezdésében foglalt méltatlanságról, továbbá felszólította a hivatásetikai és magatartási normák magánemberként is történő betartására és bármely, a normákat sértő, a köz szolgálatához, szolgálati jogviszonyához és vezetői beosztásához nem méltó, azzal összeegyeztethetetlen, és az igazgatóság, valamint a NAV tekintélyét és jóhírnevét veszélyeztető magatartástól való tartózkodásra. Figyelmeztette, hogy azok megsértése esetén a jogsértés súlyához igazodó munkáltatói intézkedés megtételéről kell intézkednie.

[6] A BFO főosztályvezetője 2023. december 6-án szám1 iktatószámú iratában tájékoztatta az igazgatót, hogy a felperes igazságszolgáltatás szervei felé tett vádaskodó, fenyegető, sértő, rágalmozó megfogalmazásokat, minősítéseket tartalmazó beadványai nem elfogadhatóak, – függetlenül attól, hogy azt hivatalos, vagy magánszemély minőségében tette – a jó közigazgatásba vetett társadalmi bizalmat rombolják; az igazságszolgáltatás szervei becsületének csorbítására alkalmas beadványai és kifejezései etikai kérdéseket vetnek fel.

[7] Az alperes igazgatója a szám2 Ikt. számú kinevezési okiratmódosítással 2023. december 13. napjával a NAV Szj. tv. 142. § (1) bekezdése alapján a felperes vezetői kinevezését indokolás nélkül visszavonta és végzettségének megfelelő, nem vezetői munkakörbe – a főosztály2 osztály2 1. állományába – adóügyi referens munkakörbe helyezte át; egyúttal tájékoztatta, hogy a NAV Szj. tv. 142. § (2) bekezdése alapján a munkáltatói intézkedés közlésétől számított 5 munkanapon belül írásban kérheti a felmentését, valamint a közléstől számított 30 napon belüli keresetindítási lehetőségről is kioktatta.

[8] A felperes a 2023. december 14-én szám3 számon iktatott kérelmében kérte az adó- és vámhatósági szolgálati jogviszonya felmentéssel történő megszüntetését és a felmentési idejére a munkavégzés alóli mentesítését. Az alperes a szám4 Ikt. számú munkáltatói intézkedéssel a felperes adó- és vámhatósági szolgálati jogviszonyát 2024. február 13. napjával – a NAV Szj. tv. 70. § (2) bekezdés d) pontja és 142. § (2) bekezdése alapján – 2 hónap felmentési idővel megszüntette, melynek teljes időtartamára mentesítette a munkavégzési kötelezettség alól.

A felperes keresete és az alperes védírata

[9] A felperes pontosított keresetében a kinevezésmódosítás és a felmentés jogellenességére tekintettel elsődlegesen 24 havi illetményének megfelelő 18.432.000 forint átalánykártérítés, másodlagosan 12 havi illetményét kitevő 9.216.000 forint átalánykártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Elsődleges kereseti kérelmét arra alapozta, hogy az alperes megsértette a személyes adatok védelmére vonatkozó alapjogát, és a jogszerűtlen adatkezelés miatt került sor a vezetői megbízás visszavonására és a jogviszony megszüntetésére. A NAV Szj. tv. 216. § (6) bekezdése, a panaszokról és a közérdekű bejelentésekről szóló 2013. évi CLXV. törvény (a továbbiakban: régi Panasztv.) 11. §-a, valamint a panaszokról és a közérdekű bejelentésekről, valamint a visszaélések bejelentésével összefüggő szabályokról szóló 2023. évi XXV. törvény (a továbbiakban: Panasztörvény) 13. §-a munkáltató általi megsértését állította. Másodlagos kereseti kérelmében a NAV Szj. tv. 216. § (1) és (5) bekezdésére hivatkozott, melyben ugyancsak adatvédelmi alapjogsértést állított. Hivatkozott arra is, hogy az alapjogsértés mellett a munkáltató a jóhiszeműség és a tisztesség elvei megsértésével járt el, mely intézkedéseivel bűncselekményeket is elkövetett sérelmére; nincs jogszabályi alapja a hivatalos szerveknek magánemberként küldött levelei, panaszbeadványai alperes részére való kiadásának; azokat az alperes a NAV Szj. tv. 217. § (1)-(2) bekezdése alapján sem kezelhette jogszerűen, az adatkezeléshez nem kérte hozzájárulását és kérése ellenére nem tájékoztatta arról, hogy az adatkezelést milyen jogszabály alapján végzi. Emiatt beadványait nem létezőnek kell tekinteni. A jogosulatlan adatkezelés mellett a beadványai visszaélésszerű, rosszhiszemű és tisztességtelen felhasználását is állította. A jogellenesen megküldésre került adatok kezelésére a munkáltató a személyügyi alapnyilvántartás keretében sem vált jogosulttá. Sérelmezte, hogy etikai eljárás nélkül került sor az írásbeli és szóbeli figyelmeztetésére, valamint a munkáltató jogellenesen eljárva a szám5 számú iratot kérése ellenére nem adta ki részére. Ezáltal a joggal való visszaélés tilalmának, a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértését állította; évelése szerint az igazgató szándékosan megtorlás, bosszúállás aljas indokától vezérelve többszörösen alapjogsértően járt el a vezetői kinevezésének visszavonása és a felmentése során. Hangsúlyozta, hogy a végzettségének megfelelő vezetői beosztás elfogadása részéről nem jöhetett szóba az alperesi igazgató rosszhiszemű, hatalmával visszaélő és bűncselekményeket is elkövető magatartása miatt, ezért kérte a felmentését.

[10] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy a NAV Szj. tv. 142. § (1) bekezdésében a munkáltató számára biztosított, hogy a vezetői kinevezést bármikor egyoldalúan indokolás nélkül módosíthassa. Álláspontja szerint a munkáltató jogszerűen járt el a kinevezésmódosítás során, a felperes részére a nem vezetői munkakör felajánlása megtörtént, amit a felperes nem fogadott el, és kérte az adó- és vámhatósági szolgálati jogviszonyának felmentéssel történő megszüntetését. Erre figyelemmel a munkáltatónak mérlegelési jogköre hiányában a felperes jogviszonyát felmentéssel meg kellett szüntetnie.

[11] Kiemelte, hogy a felperes beadványairól az alperes hivatalos úton, a NAV elnökének közvetlen irányítása alá tartozó BFO-n keresztül értesült, amelynek egyértelmű feladatkörébe tartozik a NAV foglalkoztatottakkal kapcsolatos bejelentések, információk, foglalkoztatotti magatartások és azok esetleges integritási, biztonsági kockázatainak vizsgálata, ezekkel kapcsolatos eljárások kezdeményezésére vonatkozó javaslattevél a munkáltatói jogkör gyakorlója felé. Mivel a felperesnek mint vezető beosztású foglalkoztatottnak magánszemélyként tett beadványaiban szereplő megnyilvánulásai és magatartása nemcsak a társadalmi érintkezésben általában elfogadott és elvárt normákat sértette, hanem a jogviszonyára irányuló, NAV Szj.tv-ben előírt szigorúbb hivatásetikai alapelveket és általános magatartási követelményeket is, ezzel a törvényben meghatározott eljárásokra és munkáltatói intézkedésekre adhatott okot, amely miatt a munkáltatói jogkör gyakorlójának nemcsak joga, de kötelessége is volt eljárnia. A régi és az új Panasztörvény alapján is a NAV foglalkoztatottjaival kapcsolatban bárki élhet bejelentéssel, amelyet a BFO-nak és a munkáltatói jogkör gyakorlójának joga és kötelezettsége kivizsgálni.

[12] A kinevezésmódosításnál súlyosabb jogi következményekkel járó munkajogi eljárásokra is alapot adó magatartások mellőzésével a munkáltató nem ártó szándékkal, hanem kifejezetten a jóhiszeműség és a tisztesség elvének megfelelően, együttműködésre törekedve igyekezett eljárni és a felperessel megrendült bizalmat helyreállítani. A felperessel szembeni nagyfokú bizalom megrendülése nem volt alap nélküli, mivel az alperes korábbi szóbeli és írásbeli felhívásai nem vezettek eredményre és a felperes továbbra is kifogásolható tartalmú beadványokkal élt az igazságszolgáltatási szervek felé, amely miatt a vezetői megbízás visszavonására jogszerűen került sor.

Az elsőfokú bíróság döntése

[13] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozatlanság miatt elutasította, és kötelezte 300.000 forint elsőfokú perköltség alperes részére való megfizetésére, valamint rendelkezett a feljegyzett eljárási illeték állam általi viseléséről. A törvényszék döntését a Nav Szj. tv. 4. § (1) és (2) bekezdésére, 5. § (1) és (2) bekezdésére, 6. § (1) és (4) bekezdésére, 8. § (1) és (2) bekezdésére, 216. § (1) bekezdésére, (4) és (6) bekezdésére, a régi Panasztörvény 3. § (4) bekezdésére, 11. §-ára, a Panasztörvény 6. § (4) bekezdésére és 13.§-ára alapította. A törvényszék megállapította, hogy a kinevezési okirat módosítása és a felmentés megfelelt a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek, azok nem ütköztek a joggal való visszaélés tilalmába, valamint a munkáltató a jóhiszeműség és a tisztesség követelményét is megtartotta.

[14] A kinevezésmódosítás jogszerűségének vizsgálata körében megállapította, hogy az alperes a NAV Szj. tv. 142. § (1) bekezdése alapján jogszerűen járt el, amikor a felperes beleegyezése nélkül vezetői kinevezése visszavonásával indokolását mellőzve a kinevezését módosította. Megítélése szerint az alperes a perben részletesen indokolhatta és indokolta a vezetői kinevezés visszavonásának és a kinevezés módosításának indokait, ezért azt a jogszerűség körében és nem a joggal való visszaélés keretében vizsgálta.

[15] Figyelembe vette, hogy az alperes a kinevezésmódosítás indokaként a perben a BV intézet, a törvényszék, az Alkotmánybíróság vezetőjének, az Alapvető Jogok Biztosának, az Igazságügyminiszternek, a Kúria, OBH és különböző bírósági és ügyészségi szervek vezetőinek írott leveleinek az emberi-, társadalmi érintkezés legalapvetőbb normáit átlépő, rágalmozó, vádaskodó, bántó hangneme okán a munkáltató figyelmeztetése ellenére folytatott hasonló tartalmú, stílusú beadványok előterjesztését jelölte meg. Az elsőfokú bíróság szerint valóban és okszerűen szolgáltak a felperesi vezetői kinevezésmódosítása indokául a NAV Szj.tv. 4. §-ában és 8. §-ában rögzített hivatásetikai alapelveket és az általános magatartási követelményeket sértő beadványai.

[16] Egyetértett az alperessel, hogy a beadványok az igazságszolgáltatás, államigazgatás működésére vonatkozó általánosító, eltúlzott, sértő és súlyosan vádaskodó állításokat tartalmaznak, azokban a felperes erősen kifogásolható megfogalmazásokat, minősítéseket használt és további lépések kilátásba helyezésével az ország közigazgatási, büntető- és igazságszolgáltatási szerveinek nemzetközi megítélésében való károkozás, lejárata lehetőségével nyomást próbált gyakorolni a címzett szervekre. Okszerűnek találta, hogy a munkáltató ezekután felhívta a felperest a jogszabályi normák és magatartási követelmények betartására, és kérte a hasonló hangvételű beadványoktól való tartózkodásra. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint ezzel az alperes nem tiltotta el a felperest a magánéletben barátja érdekében kifejtett tevékenysége gyakorlásától, csupán azok hangvételét és megfogalmazását tekintve kérte az érintett szervek minősítésétől való tartózkodásra az általa betöltött beosztás tekintélyének és az alperes jóhírnevének szem előtt tartásával. Miután a felperes a munkáltató figyelemfelhívása ellenére tovább folytatta az igazságügyi szervek minősítését, és beadványaival az alperes jóhírnevének, valamint tekintélyének veszélyeztetését, a törvényszék megítélése szerint az alappal ingatta meg a munkáltató bizalmát és okszerűen vezetett a felperes vezetői kinevezése visszavonásához.

[17] A felperes által kifogásolt jogellenes adatkezelés kapcsán egyrészt hangsúlyozta, hogy a régi Panasztörvény 2. § (1) bekezdése és a Panasztörvény 3. § (1) bekezdése alapján az alperesnek a hozzá benyújtott panasz, közérdekű beadvány alapján eljárási kötelezettsége keletkezett. A régi Panasztörvény 11. §-a és a Panasztörvény 13. §-a önmagában nem zárja ki, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója a felperes leveleinek, beadványainak tartalmát a jogviszonyával összefüggésben értékelje, és a szükségesnek ítélt intézkedéseket tegye. Másrészt azt is rögzítette, hogy nem képezhetette a jelen per tárgyát annak megítélése, hogy az alperes a felperes leveleihez, beadványaihoz jogszerűen jutott-e hozzá, valamint, hogy azok kezelése, tárolása a jogszabályi előírások betartásával történt-e. Emiatt nem fogadta el a felperes érvelését, miszerint a kifogásolt beadványait a jogszerűtlen adatkezelés okán nem létező okiratnak kell tekinteni.

[18] Az elsőfokú bíróság nem értékelte joggal való visszaélésként, hogy a szóbeli és írásbeli figyelmeztetést követően a munkáltató a felperes vezetői kinevezését visszavonta; azt jogszerűnek találta. Rögzítette, hogy felperes további olyan körülményt, amely a joggal való visszaélésként lett volna értékelhető, a perben nem jelölt meg. A kinevezési okiratmódosítás okszerűségére tekintettel a felmentési folyamat jogszerűségét az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, megjegyezve, hogy a felperes sem vitatta a kinevezés visszavonását követően a munkáltató felmentéssel kapcsolatos eljárását.

A felperes fellebbezése, az alperes ellenkérelme

[19] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését, másodlagosan annak a keresettel egyező tartalmú megváltoztatását kérte, a kereset elutasítása esetén kérte továbbá, hogy az eljárás során keletkezett költségeiben és a teljes összegű kártalanításában a bíróság a személyes adatait alperes részére átadó állami szerveket marasztalja.

[20] Az elsőfokú ítélet indokolásának hiányát kifogásolta, amely nem tér ki keresete minden részletére, ezáltal a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét állította. Arra is hivatkozott, hogy a döntés sérti a személyes adatai védelmére vonatkozó alapjogát is, mert nem indokolta, hogy miért nem sérült a személyes adatai alperes részére történő jogellenes átadásával az adatvédelméhez fűződő alapjoga. Az alapjogsértés kapcsán állította, hogy az alperes eljárása nem felelt meg a jóhiszeműség és a tisztesség követelményének. A munkáltató a személyes adattal visszaélés bűncselekményét is megvalósította. A jóhiszeműség és a tisztesség sérelmét állította azáltal is, hogy beadványait a helységi Törvényszék elnöke és a helységi Büntetés-végrehajtási Intézet parancsnoka megküldte az alperes központi szervének. Kifogásolta, hogy a törvényszék nem vizsgálta a beadványai, iratai jogszerűtlen megküldését, továbbá a jogszerűtlenül birtokba került adatok és iratok alapján sérelmezte, hogy a munkáltató jogszerű eljárására következtetett. Az ilyen értelmezés álláspontja szerint a Panasztörvény általi jogvédelem teljes kiüresítéséhez vezet. Ebben az esetben a károkozás miatti felelősség nem a munkáltatót, hanem az iratokat jogszerűtlenül elküldő szerveket terheli.

[21] Azt feltételezte, hogy az alperesi BFO a beadványait a NAV elnöke utasítására továbbküldte a munkáltatói jogkör gyakorlójának, ezért állította, hogy a munkáltató döntését nem önállóan, hanem „quasi utasításra” hozta meg. A régi Panasztv. 3. § (4) bekezdésére, 11. §-ára és a törvény preambulumban is megjelenő célra, azaz bejelentők teljeskörű védelmére hivatkozva megismételte, hogy a helységi Törvényszék elnökének és a Büntetés-végrehajtási Intézet parancsnokának sem volt joga elküldeni beadványait az alperesnek. Azokban szereplő adatainak jogszerűtlen átadásából fakadó joghátrány miatt a munkáltatói intézkedés jogszerűtlenségére hivatkozott. A hatályos Panasztörvény 6.§ és 13. §-ának rendelkezései felhívásával a beadványai jogszerűtlen megküldése és az alkalmazott munkáltatói intézkedés közötti ok-okozati összefüggés fennállására hivatkozott.

[22] Az alapjogsérelem körében kifejtette, hogy az alapjogok a jogszabályi hierarchia legmagasabb szintjén elhelyezkedő jogszabályokban történő szabályozása miatt azt alacsonyabb rendű jogszabály nem írhatja felül, így az Alaptörvény, illetőleg a nemzetközi egyezmények, valamint az Európai Unió jogának felsőbbrendűségére hivatkozott, valamint az azokat értelmező nemzetközi szervek, bíróságok gyakorlatára. Érvelésében kitért arra is, hogy az EJEB töretlen gyakorlata szerint az indokolt döntéshez való jog teljes és részbeni hiánya sérti a tisztességes eljárás követelményét.

[23] Állítása szerint a személyes adatot tartalmazó beadványait küldő szervek és az alperes részéről eljárók a büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 219. §-a szerinti személyes adatokkal visszaélés bűncselekményét elkövették, ebből következően az alperes döntését jogellenesnek kell tekinteni. A közvádra üldözendő bűncselekmény miatt az üggyel foglalkozó szerveknek, így az elsőfokú bíróságnak is feljelentési kötelezettsége keletkezett. Érvelése szerint mivel a beadványai nem kerülhettek volna az alpereshez, ezért azok munkáltatói intézkedés keretében sem voltak értékelhetők. Azt is sérelmezte, hogy beadványainak nem teljes tartalmát, hanem abból szemezgetve, kiragadva a szöveggörnyezetből történő értékelése a tisztességes értékelés sérelmével járt. Hivatkozása szerint amennyiben beadványai sértőek vagy rágalmozók, az eljáró szerveknek megfelelő eljárás megindítására lett volna lehetősége; azonban az alperes etikai eljárást nem folytatott le, ezért az etikai vétségre sem hivatkozhatott.

[24] Az állami szervek összejárására, bünszervezetkénti eljárására utalva példaként hivatkozott személy³ bírósági végrehajtó sajtóban nyilvánosságra került hangfelvételének esetére, amikor egy neki nem tetsző döntés során a törvényszék kerületi bíróságának bírójával szembeni jogellenes munkáltatói intézkedés meghozatala céljából napvilágot látott bírósági vezetőkkel történő beszélgetésére hivatkozott, ennek kapcsán párhuzamot velt felfedezni saját ügyével. További jogszabálysértésként a NAV Szj. tv. 6. §-ában foglalt joggal való visszaélés sérelmét állította, amellyel az alperes szándékosan csorbította jogos érdekét, visszaélésszerűen törekedett arra, hogy érdekérvényesítési lehetőségeit korlátozza, ennek kapcsán az Emberi Jogok Európai Egyezményének 17. cikkét is megjelölte, amely kapcsán a joggal való visszaélésre, mint alapjogsértésre hivatkozott. A NAV Szj. tv. 5. §-ának, valamint az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 7. §, 9. §, 21. § felhívásával állította, hogy a munkáltató eljárása nem felelt meg jóhiszeműség és tisztesség elvének, valamint az egyenlő bánásmódra vonatkozó alapjognak sem. Az Emberi Jogok Európai Egyezményében foglaltakra hivatkozva kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a hátrányos megkülönböztetést jogellenesen szűkítette a védett tulajdonságokra, amely ellentétes a nemzetközi egyezmény rendelkezésével; ezzel összefüggésben is kifogásolta az elsőfokú bíróság indokolásának a hiányát és mellőzését. Hivatkozott továbbá az Alaptörvény VI. cikk (3) és (4) bekezdésében foglalt személyes adatok védelméhez való joga, a XII. cikk (1) bekezdésében foglalt munka és foglalkozás szabad megválasztásához való joga, valamint a XV. cikkben a törvény előtti egyenlőség és az alapvető jogok, megkülönböztetés nélküli egyenlő biztosításához való joga megsértésére.

[25] A jogkövetkezmények tekintetében a NAV Szj. tv. 216. §-ában foglalt rendelkezések felhívásával az elsőfokú ítélet megváltoztatása melletti marasztalási igényének alapjául a 24 havi átalánykártérítés körében állította, hogy az alperesi intézkedés többszörösen alapjogsértő, az sem az egyenlő bánásmódhoz, sem a személyes adatai védelméhez, sem a foglalkozás szabad megválasztásához és a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjognak nem felel meg, a munkáltató ezeket szándékosan megsértette, továbbá az alperes joggyakorlása jóhiszeműnek sem tekinthető. Az alperes eljárása a legalapvetőbb jogállami normáknak sem felel meg, így önmagában a fentiek közül egyetlen jogsértés megállapítása esetén is indokolt a törvényi maximumban meghatározott mértékű kártérítés megállapítása, figyelemmel a számára okozott extrém mértékű anyagi és erkölcsi kárra. Hangsúlyozta, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója a NAV Szj. tv. 82.§ (2) bekezdésében, 83. § (2) bekezdésében foglaltakat

megsértette, álláspontja szerint sérelmére a Btk. 219. § (1)-(4) bekezdés, valamint 223. § (1)-(2) bekezdésében foglalt bűncselekményeket is elkövette.

[26] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése, 4. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Előrebocsátotta, hogy a fellebbezés kizárólag olyan tényekre és jogi érvekre hivatkozik, amelyeket az elsőfokú eljárás során a felperes már előadott és azokat a törvényszék megfelelően értékelte. Új elemként csupán azt kifogásolta, hogy az elsőfokú döntés indokolása nem terjed ki a kereset minden részletére, így az indokolás hiányosságára figyelemmel sérült a felperes tisztességes eljáráshoz való alapjoga.

[27] Az alperes az elsőfokú eljárásban előadott nyilatkozatait a fellebbezési eljárásban is irányadónak kérte tekinteni. A személyes adatok védelmére vonatkozó alapjogsérelem kapcsán hivatkozott az elsőfokú ítélet [14] és [21], [52] bekezdésében foglaltakra; megismételte, hogy a NAV foglalkoztatottjaival kapcsolatban a régi és az új Panasztörvény alapján is bárki élhet bejelentéssel, amit a NAV BFO-nak és a munkáltatói jogkör gyakorlójának is joga megismerni és kötelessége egyúttal azzal foglalkozni. Hangsúlyozta, hogy a felperes megnyilvánulásaival összefüggő bejelentéseket az elsőfokú eljárásban megnevezett szervek tették meg az alpereshez, ezért a közérdekű bejelentőre vonatkozó rendelkezések (a régi Panasztv. 11. §, Panasztörvény 13. §) a foglalkoztatott és munkáltató viszonylatában és a keresettel érintett munkáltatói intézkedések vonatkozásában nem értelmezhetők és nem alkalmazhatók. Annak megítélése, hogy a felperes adatai jogszerűen kerültek-e megküldésre, nem az alperes érdekkörébe felmerülő kérdés; továbbá azt, hogy a beadványok címzettjei a felperesi beadványokat miként minősítették és milyen módon kezelték és milyen jogalapon továbbították, nem kellett vizsgálnia, így mindez a jelen per tárgyát sem képezheti. Állította, hogy a hozzá érkezett bejelentésekben szereplő beadványokat jogszerűen kezelte, azzal személyes adatokkal visszaélés bűncselekményt nem valósított meg.

[28] Az egyenlő bánásmód követelményének megsértésével kapcsolatos fellebbezési érveket is alaptalannak tartotta, különös tekintettel arra, hogy a felperes az elsőfokú eljárásban a 17. sorszámú jegyzőkönyvben rögzítetten addigi hivatkozásait nem tartotta fenn, így az elsőfokú bíróság ítéletének indoklása erre nem kellett, hogy kiterjedjen.

[29] A munkáltatói intézkedés jogszerűsége, a jóhiszeműség és a tisztesség elvének, valamint joggal való visszaélés tilalma megtartása körében hivatkozott az elsőfokú ítélet [24], [30], [33], [49], [50]-[55] bekezdésében foglalt indoklásra. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen és kellően indokolva rögzítette, hogy a munkáltató jogszerűen vonta vissza a felperes vezetői kinevezését, miután többszöri írásbeli és szóbeli figyelmeztetést követően a munkahelyen kívül tanúsított magatartásával, azaz a nem megfelelő hangvétellő beadványokkal a NAV Szj. tv. 4. §-ában rögzített hivatásetikai alapelvekre és a 8. §-ban rögzített általános magatartási követelményekre vonatkozó normák figyelmen kívül hagyásával az együttműködési kötelezettségét megsértette. A felperes beadványai

nyelvezetének, tartalmának hivatásetikai elvekbe ütközése, és azok tartalma, valamint stílusa alapján az általa betöltött beosztás tekintélyének és az alperes jóhírnevének, valamint a közszolgálat céljának veszélyeztetésével alappal ingatta meg a munkáltató bizalmát, amely okszerűen vezetett a felperes vezetői kinevezésének visszavonására, a kinevezési okirat módosítására, ami nem ütközött a joggal való visszaélés tilalmába.

[30] Az alperes felhívta az Alkotmánybíróság gyakorlatában is megjelenő elvárást, miszerint a bíróság indokolási kötelezettségnek az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre elegendő kitérnie, az nem követeli meg a kereset minden egyes részletére történő reagálást. Mindennek a követelménynek az elsőfokú ítélet álláspontja szerint megfelelt.

[31] A felperes az alperesi ellenkérelemre reagálva a fellebbezését kiegészítette, melyben jelezte, hogy a beadványinak megküldésével kapcsolatban tett feljelenése alapján a vármegyei Főügyészség a helységi Regionális Nyomozó Ügyészség eljárását kérte a BV. Intézet ellen; valamint a NAIH vizsgálata is folyamatban van. Az elsőfokú bíróság általi indokolási kötelezettség megsértése miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését tartotta indokoltnak. Ennek kapcsán az alapjogi sérelmek elbírátatlanságát hangsúlyozta. Fellebbezésében előadott sérelmeit további jogszabálysértés megjelölése nélkül megismételte; vitatta továbbá, hogy az egyenlő bánásmód sérelmére történő hivatkozástól elállt az elsőfokú eljárásban; a nemzetközi jogi szabályozás (Emberi Jogok Európai Egyezménye) alapján, védendő tulajdonság megjelölése nélkül továbbra is kérte annak figyelembevételét.

[32] Az alperes a fellebbezés kiegészítésére tett válasziratában azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróságnak csupán a vezetői kinevezés visszavonását és a felmentés jogszerűségét kellett vizsgálnia és helyesnek tartotta az e követelménynek megfelelő eljárását és döntését, amely során a tényállást objektíven, lényegre törően rögzítette, a rendelkezésre álló bizonyítékokat helyesen értékelte, a jogszabályokat megfelelően alkalmazta, döntése és annak indokolása az ügy érdemi kérdéseire jogszerű, világos és érthető választ adott, következésképpen az ítélet megsemmisítését, vagy megváltoztatását nem tartotta indokoltnak. A NAV Szj. tv.142.§ (1) bekezdése alapján azt emelte ki, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójának joga volt arra, hogy a felperes vezetői kinevezését egyoldalúan és indokolás nélkül módosítsa/visszavonja. A kinevezésmódosításra nem öncélúan és önkényesen került sor; mögötte világos, valós és okszerű indokok húzódtak meg és a döntés nem irányult a felperes indokolatlan zaklatására, az ő vagy mások jogos érdekeinek csorbítására, érdekérvényesítési lehetőségeinek korlátozására, vagy véleménynyilvánításának elfojtására, arra az egyáltalán nem is lett volna alkalmas eszköz. A munkáltató a felperes részére a végzettségének megfelelő, nem vezetői munkakört ajánlott fel, őt e munkakörben tovább szándékozott foglalkoztatni; a felperes szabad belátása alapján a felajánlott munkakört visszautasította és kérte a jogviszonyának felmentéssel történő megszüntetését, ennek kapcsán az alperesnek mérlegelési lehetősége nem volt.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[33] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[34] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, kizárólag a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes keresete alaptalan. Döntésének helytálló indokaival a másodfokú bíróság egyetértett, a fellebbezésben foglaltakkal kapcsolatban az alábbiakra mutat rá.

[35] A fellebbezési eljárás kereteit – abszolút eljárási szabálysértés hiányában – rögzítendő, hogy a fellebbezésben, annak kiegészítésében és a fellebbviteli tárgyaláson előadott új tények és bizonyítékok (hivatkozások) a Kp. 100. § (3) bekezdésében foglalt megszorítás miatt nem voltak figyelembe vehetőek. Így a másodfokú bíróság nem vizsgálhatta a felperesnek - az elsőfokú eljárás alatt jegyzőkönyvben rögzített elállása ellenére - a fellebbezés során ismételten, új érvelésként, az Ebktv. megjelölt rendelkezéseinek, az Alaptörvény XV. cikkének, az EJEE 14.cikkének megsértése kapcsán előadott egyenlő bánásmód követelménye sérelmére vonatkozó hivatkozását. A felperes az elsőfokú eljárásban a jogi képviselőjével egyezően úgy nyilatkozott, hogy az egyenlő bánásmódra való hivatkozását a továbbiakban nem tartja fenn; a nyilatkozatról készült 2025. február 25-én felvett 17. sorszámú jegyzőkönyvnek a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 161.§ (3) bekezdése szerinti kijavítását nem kérte, ezért az a másodfokú eljárásban már nem volt vitatható. Másfelől a Kp. 100. § (1) bekezdésében foglalt együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékosága esetén ugyanis a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a jogerős határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit is (Kúria Kfv.VII.37.422/2020/8., Kfv.VII.37.651/2020/6.).

[36] A felperes az elsőfokú bíróság által a kereset kimerítésének megsértését, a tényállásmegállapítási kötelezettsége alapjául szolgáló bizonyítékértékelési tevékenységét, valamint az indokolási kötelezettség megsértését vitató fellebbezési érvelésében nem jelölte meg a megsértett jogszabályhelyet, ezért az elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla e körben sem vizsgálhatta. A felperes nem jelölte az elsőfokú közigazgatási peres eljárásra irányadó Kp. 78.§ (1) és (2) bekezdése, 84.§ (2) bekezdése, 86.§ (1) bekezdése, a Pp. 279.§-a, 346.§ (4) és (5) bekezdése sérelmét; az indokolási kötelezettség megsértését illetően a felperes mulasztását az Emberi Jogok Európai Egyezményére és az EJEB gyakorlatára történő hivatkozása nem pótolja. Az Alaptörvény egyes cikkeinek megsértésére hivatkozása azért is alaptalan, mert az Alaptörvény nem jogszabály, a felperes a személyiségi jogai sérelmét jelentő személyes adatok védelméhez való joga oltalmát jelentő konkrét jogsértések körében az Infotv. és a GDPR. célzott adatkezelés, a jogszerű adattovábbítás, vagy a személyes adatai jogszerű kezelése kapcsán konkrét jogszabályi rendelkezések megsértésére és többlettényállási elemre nem is hivatkozott. Másrészt az adatvédelmi szabályok esetleges megsértése nem eredményezi automatikusan azt, hogy a jogsérelem az érintett magánszférájába is olyan mértékű tiltott beavatkozást jelent, amely egyben a Ptk. alapján

személyiségi jogsértést is megvalósít (Kúria Pfv.IV.21.084/2020/4. Indokolás [30], Kúria Pfv.IV.20.651/2022/5. Indokolás [39]). Az Infotv. és a Ptk. is oltalmazza - a személyes adatok védelme útján - a személyiséget, azonban ezt más szempontból szabályozza, a védelmi körök terjedelme is különböző. Mindazonáltal az Alaptörvény VI. cikkében is deklarált személyes adatok védelme nem abszolút jog, olyan (info)kommunikációs alapjog, amelynek korlátozása megengedett, az alapjogi teszt elvégzése pedig Alkotmánybírósági kompetencia.

[37] Mindez azt jelenti, hogy a másodfokú bíróság a felperes fellebbezését kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett vizsgálhatta. Megállapította, hogy elsőfokú bíróság a kinevezési okiratmódosítás (vezetői kinevezés visszavonása) és a felmentés jogszerűsége tekintetében, a vitatott körben a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, hatályon kívül helyezést indokoltá tévő lényeges eljárási szabálysértést nem követett el; döntését a kellő mértékben megindokolta.

[38] A felperesnek a NAV Szj.tv. 5. és 6.§-ai, valamint 82. § (2) bekezdése és 83.§ (2) bekezdése, a régi és az új Panasztörvény megjelölt rendelkezései sérelmére alapított kifogásai egyazon irányba mutatnak: végeredményben azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a munkáltatói intézkedéseket (vezetői kinevezés visszavonása, felmentés) nem találta jogellenesnek. A tisztességes eljárás sérelmével és az Alaptörvény VI. cikk, XV. cikk, XII. cikk által védett (alap) jogokkal összefüggésben ezen felül a másodfokú bíróság rámutat, hogy a töretlen bírói gyakorlat szerint az alapelvek önmagukban csak akkor válhatnak a jogszerű eljárás fokmérőivé, amennyiben valamely magatartás a tételes rendelkezések szerint nem ítéltető meg; következésképp az alapelvi/alapjogi sérelemre történő hivatkozás minden esetben valamely többlettényállási elem fennállását kívánja meg. Jelen esetben a felperes fellebbezésében a fentebb felsorolt és további (Btk. stb.) tételes jogszabályi rendelkezések sérelmét megjelölte, ugyanakkor az alapelvi sérelem, így annak alkalmazhatósága körében többlettényállási elemet nem adott elő, így ezen hivatkozása a fellebbezéssel támadott határozat jogellenességét nem eredményezi.

[39] A felperes lényegében a kinevezési okiratmódosítást amiatt tartotta jogellenesnek, mert álláspontja szerint az alperes jogszerűen nem juthatott hozzá más igazságszolgáltatási szervek vezetőihez címzett beadványaihoz, amelyek tartalmának ismeretében munkáltatója – bizalomvesztés okán – a számára hátrányos intézkedésről (vezető kinevezés módosítás/visszavonás) döntött. Ennek kapcsán elsődlegesen a beadványok címzettjeinek (törvényszéki elnök és BV parancsnok) a személyes adatok védelméhez való alapjoga megsértésével járó jogszerűtlen magatartását vitatta, amit érvelése szerint az alperesnek is fel kellett ismernie, ezért annak felhasználásával az adatvédelemhez való jog munkáltató általi megsértésére is hivatkozott. Az alperes – a jogsértően továbbított, személyes adatait tartalmazó beadványaira alapított – intézkedéseit ezért a régi (3.§,11.§) és új Panasztörvénybe (6.§,13.§) ütközőnek tartotta, amely állítása szerint egyúttal a jóhiszeműség és tisztesség elvét és a joggal való visszaélés tilalmát is sérti (5.-6.§), ezáltal jogellenes.

[40] A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a Kp. 85.§ (1) bekezdése alapján a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja. A perbeli jogvita elbírálása a közszolgálati jogviszony természeténél fogva a közigazgatási bíróság hatáskörébe tartozik, a peres eljárás lefolytatására ennél fogva a Kp. szabályait kellett alkalmazni. Ilyen esetben a Kp. 5.§ (4) bekezdése alapján a törvény közigazgatási szervekre vonatkozó szabályait a munkáltató szervekre, a közigazgatási cselekményre vonatkozó szabályokat a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos döntésre és intézkedésre kell alkalmazni. Helyesen vizsgálta tehát az elsőfokú bíróság a munkáltatói intézkedések, mint közigazgatási cselekmények jogszerűségét, annak kapcsán az alperesnek, mint munkáltatónak

a tevékenységét (közigazgatási tevékenység) szabályozó NAV Szj.-tv.-ben foglaltaknak megfelelő eljárását. Ennél fogva tehát kívül esett a közigazgatási bíróság vizsgálódási körén a felperes által állított törvényszék elnökének és a BV parancsnok esetleges jogszerűtlen eljárásának megítélése. Ezzel kapcsolatban a felperes bűncselekmény, és adatvédelmi jogsértés megvalósítására is hivatkozott, arra vonatkozó eljárásokat meg is indította, azonban mindez a jelen perre nem volt kihatással, sőt abból – jogerős határozat hiányában – semmilyen következtetés nem volt levonható. Arra is helyesen mutatott rá a törvényszék, hogy a Panasztörvény rendelkezéseinek megsértésére a felperes alaptalanul hivatkozott, miután a beadványokat nem az alperesnek címezte, így az abból eredő esetleges joghátrányok a munkáltatón nem kérhetők számon, míg az alpereshez érkezett felperesre vonatkozó bejelentés kapcsán az munkáltatónak eljárási, intézkedési kötelezettsége keletkezett a vele szolgálati jogviszonyban álló felperessel szemben. A közszolgálati jogviszonyban álló felek közötti eljárásra nem a Panasztörvény, hanem a NAV Szj.tv. rendelkezései az irányadóak; a 4.§ és 8.§-ban rögzítettek szerint a felperesre mint foglalkoztatottra kötelező hivatásetikai elvek körében a méltóság és tisztesség, továbbá mint vezetővel szemben a példamutatás követelménye fennállt; a felperes munkaidején kívül sem tanúsíthat olyan magatartást, amely – különösen munkakörének jellege, a foglalkoztató NAV szerv szervezetében elfoglalt helye alapján – közvetlenül és ténylegesen alkalmas foglalkoztatója helytelen megítélésére, az általa betöltött beosztás tekintélyének, a NAV jó hírnevének, a jó közigazgatásba vetett bizalomnak, valamint a közszolgálat céljának veszélyeztetésére.

[41] Az alperes a felperes fenti rendelkezésekbe ütköző beadványai alapján tudomására jutott magatartását jogszerűen vizsgálta; a beadványok nem kerültek a felperes személyi anyagába, azok a személyügyi alapnyilvántartás részét sem képezik; azokat a munkáltató intézkedéséig az alperesi BFO jogkörében eljárva kezelte. A felperes nem is hivatkozott a személyes adatok megsértésével összefüggésben az Infotv. és a GDPR, valamint a Ptk. konkrét rendelkezései megsértésére; amelyek eltérő személyi és tárgyi hatályuktól függően a személyes adatok védelmét más-más szempontból szabályozzák, a védelmi körök terjedelme is különböző.

[42] Megjegyzi továbbá az ítéltábla, hogy a beadvány panasznak a Panasztörvény rendelkezései szerint is csak akkor minősül, ha az abban szereplő kérelem nem tartozik más – így különösen bírósági, közigazgatási – eljárás hatálya alá (régí és új Panasztv.1.§ (2) bekezdés). A felperes fogvatartott barátja képviselőtében írt beadványai, mint a jogerősen (véglegesen) bíróság által befejezett ügyében keletkezett beadványok sem panasznak, hanem az ügy érdemére vonatkozó beadványnak minősülnek (7/2018. (VII.11) OBH utasítás), így elintézésük nem a Panasztörvény hatálya alá esik.

[43] A támadott munkáltatói intézkedések körében annak volt jelentősége, ahogyan arra az alperes is helyesen mutatott rá, hogy a felperes a bizalomvesztésre okot adó, és emiatt a vezetői kinevezése visszavonását eredményező beadványainak törvényszék és a BV intézet felé való megküldését és annak tartalmát nem vitatta. Arra hivatkozott, hogy a beadványait nem az alperesnek szánta, azokat a BV intézetben fogvatartott barátja ügyében írta, ugyanakkor nem vonta kétségbe, hogy az általa írt és a foglalkoztatója által megismert beadványai alkalmasak a munkáltató bizalmának elvesztésére, mivel annak megfogalmazása, stílusa és tartalma olyan, ami vezetői megbízással rendelkező szolgálati jogviszonyban állóhoz méltatlan, a felperes által betöltött beosztás tekintélyét és az alperes jóhírnevét sérti, valamint a közbizalmat veszélyezteti, megingatja. Miután a felperes magatartásával nem hagyott fel a munkáltató többszöri szóbeli és írásbeli figyelmeztetése ellenére sem, ezért az alperes bizalomvesztése okszerűen következett be, amely miatt jogszerűen vonta vissza a vezetői kinevezését a NAV Szj.tv. 142.§ (1) bekezdése alapján egyoldalúan, indokolás nélkül.

[44] Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást arról, hogy a felperes vezetői kinevezése visszavonásának indoka valós és okszerű volt, és annak bizonyíthatatlansága miatt nem sértette a jóhiszeműség és tisztesség, valamint a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét, joggal való visszaélés tilalmát sem.

[45] A NAV Szj.tv 5. § (1) bekezdése alapján a foglalkoztatott és a munkáltatói jogkör gyakorlója (a továbbiakban együtt: felek) a jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a jóhiszeműség és a tisztesség elvének megfelelően kötelesek eljárni és kölcsönösen együttműködni, továbbá nem tanúsíthatnak olyan magatartást, ami a másik fél jogát, jogos érdekét sérti. A (2) bekezdés szerint a felek egymást tájékoztatják minden olyan tényről, adatról, körülményről vagy változásról, amely az e törvényben meghatározott jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése szempontjából lényeges.

[46] A NAV Szj.tv. 6. § (1) bekezdése szerint a szolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogokat és kötelezettségeket a rendeltetésüknek megfelelően kell gyakorolni és teljesíteni. A (2) bekezdés alapján tilos a joggal való visszaélés. E törvény alkalmazásában joggal való visszaélés különösen, ha az mások jogos érdekeinek csorbítására, érdekérvényesítési lehetőségeinek korlátozására, zaklatására, véleménynyilvánításának elfojtására irányul vagy ehhez vezet.

[47] A joggal való visszaélés azt jelenti, hogy a jogot gyakorló eljárása formálisan jogszerű ugyan – nem ütközik semmilyen konkrét tilalomba – azonban annak módja rendeltetésellenes. A joggal való visszaélés tilalmának megsértése akkor állapítható meg, ha valamely alanyi jog gyakorlása formálisan jogszerűen történt, ezért valamely joggyakorlás nem lehet tételes jogszabályba ütközés miatt jogellenes és egyben a joggal való visszaélés tilalmába ütköző. A bíróság az alakilag jogszerűnek minősülő joggyakorlást az adott ügyben bizonyított sajátos körülmények alapján jogellenesnek minősíthet [a joggal való visszaélés tilalmának megsértésével kapcsolatos munkaügyi perekben felmerült egyes kérdésekről szóló 5/2017. (XI. 28.) KMK vélemény, EBH2005.1238., BH2018.347.I., Mfv.II.10.201/2019/6.-BHGY: K-MJ-2020-19]. Akkor minősül rendeltetésszerűnek a joggyakorlás, ha az anyagi jog előírásainak alkalmazása jogszerű cél érdekében történik, kiváltja a jogalkotó által a szabályozással elérni kívánt joghatást, és mindez nem eredményezi a másik fél jogainak csorbítását, korlátozását. A felperes a joggal való visszaélés kapcsán is az adatvédelemhez való alapjogának alperes általi megsértését, sőt azzal összefüggésben bűncselekmény elkövetését állította, ugyanakkor a jogai szándékos csorbítására, korlátozására, megtorlásra irányuló szándékos magatartást nem bizonyított. Az alperes részéről bűncselekmény elkövetésére nem került sor, ilyen adat a perben nem merült fel, bűncselekmény megállapítására pedig a közigazgatási bíróságnak nincs hatásköre. A felperes sértő hangvételű beadványaival a munkáltató rosszallásának kifejezését és többszöri figyelmeztetését követően sem hagyott fel, azt tovább folytatta; az alperes és a vezetői beosztás tekintélyét, a munkáltató jó hírnevét, illetve a jó közigazgatásba vetett társadalmi bizalmat sértő magatartása, annak felszólítás ellenére történő folytatása miatt a munkáltató okszerűen veszítette el bizalmát a felperesben és okszerűen hozta meg a kinevezési okiratmódosítással járó intézkedést. Az alperes intézkedésének a célja a felperes érdekeinek csorbítására nem irányult, a vezetői kinevezés visszavonása ezért jogszerűtlennek nem minősíthető.

[48] A felperes a jóhiszeműség és tisztesség elvének megsértése körében sem adott elő többléteényállást megalapozó hivatkozást, ennek hiányában érvelése és fellebbezése nem vezetett eredményre.

[49] A felperes a neki felajánlott képzettségének, végzettségének megfelelő munkakört nem fogadta el, ezért a munkáltató felmentésről hozott intézkedése a Szj. tv. 142. § (2) bekezdése alapján jogszerű volt, azt a törvény kötelező előírása alapján kellett megtennie.

[50] Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, hatályon kívül helyezést indokoltta tévő lényeges eljárási szabálysértést nem követett el, a rendelkezésre álló adatokat okszerűen mérlegelte, az álláspontját kifejtette és helytállóan jelölte meg a hivatkozott jogszabályokat is. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben több ügyben kifejtette, hogy „a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása. A jogszabályok végső soron és kötelező erővel való értelmezése egyébiránt a bíróságok feladata" [30/2014. (IX. 30.) AB határozat; IV.1408/2016. számú végzés].

[51] A felperes fellebbezése a fentiek okán sikerrel nem tudta támadni az elsőfokú ítéleti álláspontot, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - az indoklásában foglalt kiegészítésekkel és pontosítással - a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[52] A fellebbezése alapján a felperes pervesztes lett, ezért a másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdésére 3. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint (4) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során az alperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére tekintettel megfelelőnek ítélte.

[53] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (737.280 forint) illetéket a felperes teljes személyes illetékmentességét magába foglaló munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdéseire figyelemmel az állam viseli.

[54] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 12.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.

előadó bíró

dr. Tóth László

bíró